

ἜΤΟΣ Δ΄.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘ. 157

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 10

Τιμή ετήσιας συνδρομῆς προπληρωτίας διὰ μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.
Τὸ Γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς οδοῦ Σταδίου ἀριθ. 14 ἀπέναντι τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς.

Ἀθῆναι τῇ 14 Φεβρουαρίου 1882.

Ὁ Τρικούπης μυκάται, ὡς ἀφηνιάσας ἀροτῆρ βοῦς, ὁ Γρίβας βρυχᾶται, ὁ Δηλιγιάννης ὑλακτεῖ, ὁ Καραπάνος κρίζει, καὶ αὐτὸς ὁ Σταμούλης μιουρίζει ἀπειλητικῶς, καὶ ἐν τοσούτῳ ὁ Κουμουνδούρος, ὡς ἄκακος καὶ ἀθῶος ἀμνός, βόσκει ἀμερίμνως τὴν χλόην τῆς ἐξουσίας, καίτοι βλέπει ἐαυτὸν περιστοιχιζόμενον ὑπὸ τῶσων φοβερῶν ἐχθρῶν.

Ἡ Ὥρα κατεσκευάσει τὸν σταυρὸν, ἡ Παλιγγενεσία τοῦ ἤλου, ἡ Πρωτὰ ἔχει ἐτοιμὴν τὴν λόγχην, ὁ Αἰὼν ἐπρομηθεύθη τὸν σπόγγον μετὰ τοῦ ὄξους καὶ αἱ Νέαι Ἰδέαι ἀναζητοῦσι τὸν Κυρηναιὸν Σίμωνα, καὶ ἐντούτοις ὁ κατὰδικος κάθηται ἡρέμα μετρῶν τοὺς ἐξ ἡλέκτρου κόκκους τοῦ κομβολογίου τοῦ μεταξὺ τῶν καλῶν τοῦ φίλων καὶ συζητεῖ μετὰ τοῦ κ. Κασσιμάτη περὶ τοῦ ἀγγλικοῦ συντάγματος καὶ μετὰ τοῦ κ. Γζάνης περὶ τῆς Β΄. κλίσεως τῶν ὀνομάτων τῆς λατινικῆς γραμματικῆς.

Οἱ Ἕθνη τοῦ Βελέντζα ἤχουσι γοεροὶ, ἀλλὰ καὶ δυσάρεστοι εἰς τὰ ὦτά του. Τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα τοῦ Τομαροπούλου προβάλλουσιν ὡς θολαὶ νεφέλαι εἰς τὸν σκοτεινὸντα ὄριζοντα. Ἡ σκιά τοῦ Βούλγαρη τῷ δεικνύει ἀνακύπτουσα ἐκ τοῦ τάφου περίβολον ἀπαίσια, ἐφ' οὗ ἐπιγράφεται *Εἰδικὸν Δικαστήριον*. Τὸν ἀποκαλεῖ ὁ εἰς Ἀνταλκίδαν, ὁ ἄλλος Πausανίαν καὶ ὁ ἄλλος Ἐπιάτην. Καὶ ἐν τοσούτῳ ὁ παρὰ πάντων ἐχθαρόμενος οὗτος, ὁ ἀπόβλητος, ὁ Ἰούδας, δὲν ευσπᾶ κἄν τὰς ἐφρούς, καὶ τὸ μειδίσμα αὐτοῦ διατηρεῖ ἀμείωτον τὴν αὐτῆς ποσότητα τῆς ζαχαρώσεως, ἕκαστῃ τῆς ὁποίας ἀπεκλήθη δικαίως Γλυκύτατος.

Τὸν νομίζουσι πτώμα, καὶ αὐτὸς ἔχει ἀρετὴν ζωὴν καὶ δυνάμιν, ὥστε νὰ ὑπεβάλληται ἐκουσίως εἰς ἐγχειρήσεις καὶ νὰ ἀφῆν νὰ τῷ ἀποκόπτεται μέλη τοῦ σώματός του ὡς τὸν Σιβιτανίδην, τὰ ὅποια, ὅσον σαπρὰ καὶ ἂν εἴνε, προξενοῦσι πόλιν πολλὴν ἀποκοπτόμενα. Τὸν νομίζουσι ἐκλελυμένον, ἐξην-

τλημένον, καὶ αὐτὸς διὰ θαυμασίας παραγωγικῆς δυνάμεως δημιουργεῖ διαμιάς ἐξ ἰσαριθμῶν ἀκάρπων καὶ ἀμόρφων στελέχεων ἐννέα ρωμαλέους κλισογιγῶντας ἀρχιεπισκόπους καὶ ἐπισκόπους. Σκέπτονται νὰ θέσωσι κλῆρον ἐπὶ τὸν ἱρατισμὸν αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ἀταράχως καλεῖ εἰς συμπόσιον τοὺς φίλους, καὶ διανέμει ἐν φιλικῇ διαχύσει πρὸς τοὺς ἐπιστηθίους ὑπουργήματα καὶ διπλώματα, φροντίζων πρωτίστως νὰ διαθέσῃ καταλλήλως τὴν ἱστορίαν εἰς χεῖρας ἱκανάς, ὅπως περιγράψῃ τὰ ἔνδοξα ἄθλα τῆς κυβερνήσεώς του καὶ μεταδώσῃ αὐτὰ εἰς τὸν θαυμασμὸν τῶν ἐπερχομένων γενεῶν.

Πόθεν ἀρύεται λοιπὸν τὸ σθένος τοῦτο ὁ γέρων πρόεδρος; πόθεν ἀντλεῖ καὶ ἀντιτάσσει κατὰ τῆς μυκωμένης περὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καταιγίδος τόσον θάρρος καὶ τόσην ἀταραξίαν;

Ἄρα γε ἐξ ἀνείας καὶ ἀφροσύνης, παραβλέπων τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον; Ἄλλὰ πάντες γνωρίζομεν, ὅτι ἐὰν ὁ γέρων Μεσσήνιος δὲν ἔχει γενναιότητα λέοντος, ἔχει ὅμως πανθολογουμένως πονηρίαν ἀλώπεκος.

Ἄρα γε ἐκ συναισθήσεως τῆς ἰδίας ἀθωότητος; Ἄλλ' ὁ πολυάνυμος Ἀλέκος γινώσκει τόσον καλῶς τὴν ποιότητα καὶ τὴν ἀξίαν τῆς συνειδήσεώς του, ὥστε οὐδεμίαν ποιεῖται διακρισιν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Βρωμολίμνης, ἧς εἶνε κύριος.

Πόθεν λοιπὸν ἀντλεῖ τὸ θάρρος του;

Ἐκ τῆς ἀκριβοῦς διαγνώσεως τοῦ χαρακτῆρος τῶν ἀντιπάλων του καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ὁ Κουμουνδούρος γινώσκει τοὺς ἀντιπάλους του, διότι αὐτὸς τοὺς ἐξεκλόλαφεν ἐκ τῶν ὠν, ὡς ὄρνις τοὺς νεοσοῦς· γινώσκει δὲ κατὰ βάθος τὸν ἑλληνικὸν λαόν, διότι ἐστάθη αὐτὸς ἐπὶ ἱκανὸν καιρὸν ὁ παιδαγωγὸς τοῦ λαοῦ τούτου καὶ διερρῦθμισε κατὰ βούλησιν τὸν χαρακτῆρά του.

Ὁ Κουμουνδούρος γινώσκει αὐτὸς κάλλιον παντὸς ἄλλου οἷον χάσμα μεσολαβεῖ μεταξὺ τοῦ λέγειν καὶ τοῦ πράττειν. Καὶ γινώσκει, ὅτι μὲ ὅσα καὶ ἂν γράφωσι καὶ μὲ ὅσα καὶ

άν λέγωσιν οί αντίπαλοί του και ο λαός, δέν θά τολμασιν ούδὲ κέν τόν βασιλέα νά κινήσωσι.

Ο πρακτικὸς βριπὸν ἐπὶ τὴν ξουσίαν ὅσον εἶνε δυνατὸν. Ἐπειτα τὰ πέντε ἡμέρας πανέλη μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἰσχυρότερος. Ο νικητὴς αὐτοῦ, ἐκβασκευμένος ὑπὸ τῆς νίκης κατὰ τὸ διατάγμα τούτο, θά καμφθῆ, θά ἐξιλεωθῆ, θά ἐνθυμηθῆ τὰ χριστιανικὰ παραγγέλματα «Ὁ ἀναμάρτητος κλπ.» θ' ἀνακαλέσῃ ποσότητα σκωρίας εἰς τινὰ πτωχὴν τῆς συνειδήσεως αὐτοῦ και . . . θά ἀμνηστῆσῃ εὐαγγελικώτατα τὰν ἐχθρόν.

Ὁ δὲ ἑλληνικὸς λαός, ὁ ξαναμωραμένος λαός, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς πτώσεως τοῦ Κομμουνιστοῦ, θά λησμονήσῃ ὅλας τὰς προηγουμένας σκηνὰς τοῦ Κομμουνιστοῦ δράματος, και θά ἐπιθυμήσῃ και πάλιν τὸν πρωταγωνιστὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὡς ὁ ἡλίθιος Κλαύδιος ἐκάλει τὴν μοιχαλίδα σύζυγόν του Μεσσαλίαν εἰς δεῖπνον τὸ ἑσπέρας, λησμονήσας, ὅτι τὴν ἰδίαν πρῶταν εἶχε φονευθῆ αὐτὴ τῇ ἰδίᾳ διαταγῇ τοῦ.

Αὐτόθεν ἀρῦεται τὸσπν ρώμην ὁ πρακτικώτατος πρωθυπουργός. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐνίοτε αἱ ἀνθρώπινοι βουλαὶ ἐξελέγονται ἐσφαλμένα, ἐνόμισε φρόνιμον νά λάβῃ και ἄλλην προφύλαξιν. Καὶ ὅπως μὴ παρὰ τὸ σύστημα του ὁ λαός θορυβηθῆ, και παρὰ τὴν συνήθειάν των οἱ πολιτικοὶ αὐτοῦ ἀντίπαλοι ἐπιδιώξωσι τὴν βρωμαϊκὴν ἀκαμψίαν και τὴν ἐπιμονὴν και μετὰ τὴν νίκην, και ὅπως μὴ ἀναφυῶσιν αἰφνης ἐν τῷ ἀγρῷ ἀκανθαὶ και τρίβολοι, προσεκάλεσε διακόσιους ἀνδρας γεωργούς ἐκ Μεσσηνίας, ὅπως ἐν πάσῃ περιπτώσει καλλιεργήσωσιν αὐτὸν δεόντως και σπειρώσιν ἐν αὐτῷ ἔστω και ἄλας.

Οἱ διακόσιοι αὐτοὶ Μεσσηνιοὶ γεωργοὶ, ἀνθρώποι τῆς τάξεως και τῆς ἡουχίας. θά περιστέλωσι πᾶσαν ἀταξίαν ὀρμὴν. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐφεδρεία του και ἐπ' αὐτῆς ἐλπίζει ἐν πάσῃ ἀποτυχίᾳ.

Και δέν ἔχει πολὺ ἄδικον νά ἐλπίζῃ, νομίζομεν, διότι και οἱ ἀντίπαλοι αὐτοῦ ἀνομολογοῦσιν, ὅτι ἕκαστος Μεσσηνιος γεωργός ἰσοδυναμεῖ πρὸς δέκα ἄρθρα τῆς Ὄρας και πρὸς ἐξήκοντα τῆς Παλιγγερεσίας.

Ἡ μορφή αὐτὴ, ἢν βλέπουσιν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσταί,

εἶνε ἡ μορφή τοῦ μόλις εἰκοσπενταετοῦ ἢν ἡλικίαν, ἀστία γένετο δὴ διέηκον ἐν τῷ ἀπαισιῶστικῷ τοῦ ἡμῶν. Ἐνε ἡ μορφή τοῦ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΤΡΕΖΑ φοροεῦ κακούργου, τοῦ δι' ἐπαρξάντος τὰ ἐν Σύρω και Πιτραις ἀτυχερὰ κακούργηματα. Σπῆλαι ἡ ἡμέτεροι ἀπλῆ και ἐνδοστος εἰσέτι μεθ' ὅλας τὰς ἐλλείψεις αὐτῆς κοι εἶδεν ἐλλείοντα ἐκ τῶν ἀπλάγχων αὐτῆς κακούργον πῶνον τῆς Πειραιῶν. Ὁ Πετρεζὰς κατέδειξεν ἐνωρίς τὴν ἀπραξιμότην τῆς ἀποπειρᾶς νά δολοφονήσῃ μαθητὴν ἐπὶ αὐτοῦ ἐκκαταστάσεως τῆς ἀποπειρᾶς τῆς τοῦ τινά. Ἡ καθῆκε ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ Πρωτοδικείῳ κακούργου δικαίου, κατεδικάσθη ἐπιεικῶς εἰς ὄσα ἐπὶ τῷ Πρωτοδικείῳ, λοχισθείσης τῆς πράξεως αὐτοῦ ὡς ἀποπειρᾶς ἀναίρεσεως. Ἐκτίσας τὴν ποινὴν τὴν περιῆθε διάφορα μέρη ἐντὸς και ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος διάγυβίον πλάνητα, δεινὸν και διεσφαρμένον, συναναστροφόμενος μετὰ κακούργων και λωποδυτῶν και διαπράξας ἰσχυροὺς πλείστας ἐγκληματικὰς πράξεις διαφυγούσας τὸ ὄμμα τῆς ἀνθρώπινης δικαιοσύνης. Ἀποπειρηθεὶς ἐκ Σμύρνης, μετέβη εἰς Πειραιᾶ, ὅπου ἐξηπάτησε τιμίαν και πτωχὴν οἰκογενεῖαν, διέφθειρε κόρην τινὰ και κατορθώσας νά λάβῃ χρηματικὸν τι ποσόν, ἀπῆλθεν ἀφαντος γενόμενος. Ἐν Σύρω ὀλίγον μετὰ ταῦτα ἐξετέλεσε μετὰ τινος ἄλλου τὸ φρικτὸν κακούργημα τῆς δολοφονίας τοῦ Μιχαὴλ Χελιδόνη, θερμοστοῦ ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου Ὀμοροίας. Φονεύσας διὰ πέλτικως τὸν ἀτυχεῖ θερμοστοῦ, οἰνόφυλα και κοιμώμενον, ἐβῆκε μετὰ τοῦ σπυροφόρου αὐτοῦ τὸ πτώμα ἐντὸς κιβωτίου παραλαβόντες ἄε ἀμφότεροι τὴν ἐπαύριον τὸ κιβώτιον ἐντὸς τοῦ Αἰγυπτιακοῦ ἀτμοπλοίου, ἐφ' οὗ ἐπεβιβάσθησαν ἐρχόμενοι εἰς Ἀθήνας, ἐβριψαν τὴν νύκτα αὐτὴ εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ εἰς τῶν κακούργων συνελήθη ἐν Πειραιῇ ἄλλ' ὁ Πετρεζὰς κατορθώσας νά διαφύγῃ και πάλιν, και ἐνθ' ἡ ἀστυνομία κατεδίωκεν αὐτὸν ἀλλαχοῦ, ἐκείνος ὑπὸ τὸ ψευδὲς ὄνομα τοῦ Γεωργίου Πετράλδου μεταβάς εἰς Πάτρας, εἰσῆλθεν ὡς ὀπρῆτης ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Γουδλεῖ ὑποπροξένου τῶν Κάτω χωρῶν. Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν εἰσόδόν του τὸ θηριώδες ἐνστικτον τοῦ κακούργου ἐκυρίευσεν αὐτὸν ἐκ νέου και ἐσπῆραν τινὰ, ἐπιφελοῦμενος τῆς εὐκαιρίας καθ' ἣν ἀπουσίαζεν ἡ οἰκογένεια τοῦ κ. Γουδλεῖ ἐν τῷ θεάτρῳ, ἔκλεψε χρηματικὴν ποσὸν ἐκ 5000 δραχμῶν και τινὰ πολυτίμητα εἶδη, ἐφόνευσεν τὴν ὑπηρετήσαν, και χύσας πετρέλαιον ἐπὶ τῶν κλειδῶν και τοῦ πατώματος ἔθηκε πῦρ και ἀπῆλθεν. Ἐθτύχως τὸ πῦρ δέν μετεδόθη ταχέως και ἐκ τῆς ἐγκαίρου ἐπιστροφῆς τῶν οἰκοδεσποτῶν ἀνεκαλύφθη τὸ ἐγκλημα. Κατεζητήθη πᾶν τάχῳ ὁ δράστης και συνελήθη ἐν Κατακόλω. Ἡ τιμωρὴ δικαιοσύνη ἐπέθηκεν ἤδη τὴν χεῖρα ἐπ' αὐτὸν και ἐντὸς ὀλίγου ὁ κακούργος θέλει δώσει δίκην πικρὰν ἐνώπιον αὐτῆς τῶν ἀνομιῶν ὅσας διαπράξατο. Ἡ εἰκὼν αὐτοῦ, εἰλημμένη ἐκ φωτογραφίας ἐν Πάτραις γενόμενης μετὰ τὴν σύλληψίν του, ἐμφαίνει τὴν σαληρότητα και τὴν ὑπουλότητα. Οἱ φθαλοὶ αὐτοῦ ἰδίως ἐλέγχουσι τὸ θηριώδες και αἰμοδόρπον αὐτοῦ. Ἡ κοινὴ τῶν Πατρῶν, συνταραχθεῖσα ἐπὶ τῷ κακούργηματι, ἀνυπομόνως προσδοκᾷ τὴν ἐν τῷ Κακούργου κείῳ ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἥτις ἔσται ὁμολο

γουμενως μία των περιεργότερων και δραματικωτέρων εν τοις χρονικοις των καθ' ημας δικαστηρίων.

Ίδιαιτέρα ἀλληλογραφία «'Ασμοδαίου».

ΚΟΛΑΣΙΣ 2 Φεβρουαρίου.

Ἄρχομαι ἐπιστέλλων σήμερον εὐρῶν ἑκτακτον εὐκαιρίαν. Ὁ πρωθυπουργός σας ζητεῖ ἐντεῦθεν ἐπικουρίας και λαθρόχειρ κρύπτω ὑπὸ τὴν οὐραν διαβολίσκου τὸν μικρόν μου φάκελλον. Ἀρκέσθητι ἤδη με τὴν περιγραφὴν τοῦ ταξειδίου μου, ὀχληρὰν ὡς πᾶσαν τοιαύτην, ἐλπίζω δὲ νὰ ἱκανοποιήσω τὴν περιέργειαν τῶν μελλόντων συμπολιτῶν μου και ἀναγνωστῶν σου εἰς προσεχῆ ἐπιστολήν, ἐν ἧ θ' ἀπεικονίσω ὡχρῶς ἴσως ἀλλ' ἀληθῶς τὰ ἦθη και ἔθιμα, τὴν εὐδαίμονα ζωὴν, διότι ζῶμεν και ἐδῶ, τὰς διασκεδάσεις, τοὺς κολασμένους μας ἔρωτας και τὰ μυρία ἐκεῖνα ἡδονικὰ σαγηνεύματα, δι' ὧν μᾶς δελεάζει ὁ Ἀρχιδιάβολος ἐν τῇ γῆ και μᾶς μαγεύει ἐν τῇ κολάσει. Εἶνε μὰ τὴν ἀλήθειαν λαμπρὸς ἄνθρωπος!

Οἱ στεναγμοὶ και τὰ δάκρυα τῶν κληρονόμων μου εἶχον παύσει πρὸ μιᾶς ὥρας, και πρὸ μιᾶς ὥρας εὐρισκόμην ὑπὸ τὴν πλάκα τοῦ μνήματός μου, ὅτε ἠσθάνθην ἀπαλὴν χεῖρα θωπεύουσαν τὴν παρειάν μου και σύρουσάν με ἐλαφρῶς ἐκ τοῦ ὠτός . . . ἀνέψα τοὺς ὀφθαλμούς μου και ἀκαριαίως προσέβλεψα γυναῖκα ῥοδόπεπλον, μελανόκομον και κάλλους ἀπεριγράπτου ἐπιδένουσαν αὐτούς και ἐν τῷ ἅμα αἱ χεῖρές της περιέβαλλον τὴν ὄσφύν μου, με ἤγειρον, και ὡς ἀνέμου φύσημα εὐρέθην φερόμενος εἰς ἐναέρια στρώματα ἡδυπαθῶς σφριγῶν και μεθυσκόμενος ἐκ τῆς εὐόδου πνοῆς της . . .

— Ἐδῶ! μοι εἶπεν, ἀφαιροῦσα τὸν ἐπίδεσμον. Ἄμαξαι εὐρύχωρος, πολυτελής, λάμπουσα, ἵπποι μεγαλοπρεπεῖς ὑπερήφανοι περιέμενον. Ἄμα ὡς ἀπῆλθον φερόμενος ὑπὸ τῆς ἀβραῆς ὀδηγοῦ ἐτέθησαν εἰς κίνησιν ἠνιοχοῦμενοι ὑπὸ τῆς ἰδίας ἤμην λιπόθυμος, κεραυνόβλητος, παράφρων, ἔξαλλος. . . δὲν ἡδυνάμην νὰ σκεφθῶ.

Τέλος ἀνένηψα! παρτήρησα πέριξ μου, συνέκρινα τὴν θέτιν μου με τὸ παρελθόν, τὸ παρελθὸν με τοὺς προγενεστέρους ὀδηγομένους μετὰ θάνατον ἐπὶ τῆς σαπρᾶς τοῦ Χάρωνος λέμβου, και τὴν ἀναπαυτικὴν μου ὀδοιπορίαν, τὴν εὐόδη αὔραν τὴν δροσιζουσάν με, τὴν ναρκωτικὴν ἡδυπαθειαν, τὴν κοιμίζουσαν τὸ σῶμα διὰ νὰ φωτίζη τὸ πνεῦμα . . . Ἄλλὰ δὲν ἤμην μόνος ἐπιβάτης (ὑπὸ λαϊκὴν σημασίαν). Γέρων πολίος, πεντηκοντούτης δεσποινίς και νεανίας ἦσαν οἱ συνοδοιπόροι μου. Ὡς συμβαίνει εἰς τὰ ταξειδία, ταχέως ἐσχετίσθημεν οἱ τέσσαρες ἀπεθαμμένοι και διηγήθημεν ἐν περιλήψει τὰς ἱστορίας μας. Ἡ ταχύτης τῆς ἀμάξης δὲν ἐπέτρεπεν ἡμῖν νὰ βλέπωμεν ἐκτὸς αὐτῆς. Συνεζητήσαμεν, ὑπεστηρίξαμεν ἀντίθετα και συνεννοήθημεν.

Ὁ γέρων ἦτο πολιτικός ἐν τῇ χώρᾳ, ἐν ἧ ἄνθει τὸ ρουσφέτι και θάλλει τὸ ἀπροχώρητον θανῶν πρὸ ἑτῶν ἀλλὰ μὴ δυνάμενος νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν κόλασιν κατὰ ῥητὸν τοῦ κανονισμοῦ της ἄρθρον μὴ ἐπιτρέπον τὴν εἴσοδον εἰς τοὺς θρῆνουμένους. Εὐτυχῆς ἐγὼ! μόνον κληρονόμους εἶχον. Οἱ δύο ἔτε-

ροι συνοδοιπόροι ἀνῆκον εἰς τὴν τάξιν τῶν κοινῶν τύπων τῶν βριθόντων ὡς βλέπω ἤδη ἐνταῦθα ἡ κυρία εἶχε λάθει τὸ εἰσιτήριόν της δικαιωματικῶς ὡς γυνὴ, ὁ δὲ νέος παραβάς δύο-τρεις ἐντολάς και ἰδίως ἐν ἐπιθυμίαις τὴν ἐσχάτην.

Ἀφίχθημεν. Ὁ μυθιστορικός ἐπίδεσμος ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπὶ μικρόν, ἵνα τοὺς θαμβῶσῃ γυμνωθέντας ἐν αἰθούσῃ ἀπεράντῳ και φωταυγῆ, ἐν ἧ τὰ ἄνθη και οἱ κόσμοι τοὺς ἐμάγευον ἐν κεφαλῇ μεθυσθείσῃ ἐκ μύρων και γοητείας. Ἐνδυμασίαι ἐκεῖ ἀπειροπληθεῖς ὄλων τῶν αἰώνων και τῶν λαῶν, και ἐδῶ εἰκόνων και φωτογραφιῶν μυρμηκῶν σκῆπτρα, στέμματα, ἄμφια, προσωπίδες, βακτηρίαι και παρῆσημα ἀναμιξ και κομβία και φενάκαι. Ὁ χρυσοῖς, οἱ ἀδάμαντες, ἡ μέταξα, ὄπλα ἀστράπτοντα, πᾶν πολυτιμον τέλος ἀπῆγάγεε λάμπιν ἰδιάν ἡ Ἴρις θὰ ἐφάνετο μελανὴ και σκοτεινὸς ὁ ἥλιος πρὸ τοῦ φωτός ἐκεῖνου, τοῦ ἀνεξηγήτου, τοῦ θαμβούντος, τοῦ ἐκκύντος. Εἰσήλθουμεν πρῶτος ἐγὼ μετὰ τῆς γραίας συνοδοιπόρου. Γέρων ρικνὸς και ρικένδυτος, ἀντίθεσις ἐκπλήττουσα πρὸς τῆς αἰθούσης τοὺς κόσμους, ἠρώτησε τὸ ὄνομά μας. Ἡ γραία ἀπήντησε πρῶτη. Ὁ γέρων ἐφυλλομέτρησεν ὀγκῶδες βιβλίον, ἐσημείωσεν ἀριθμὸν τινα ἔλαβε φωτογραφίαν ἐκεῖ που εὐρισκομένην και εἶπεν ὑποκλινόμενος—Κυρία μου, κατὰ τὴν ὠραιότερην στιγμὴν τῆς ζωῆς σας εἶχετε τοιαύτην τὴν μορφήν, τοιαύτη θὰ εἴσθε τοῦ λοιποῦ και . . . πάντοτε! Ἐκυψα ἐπὶ τοῦ ὤμου της και εἶδον ἐπὶ τῆς εἰκόνος τὴν ῥοδόεσσαν ὄψιν ἀγγέλου ἡ γραία ὠδηγήθη ὑπὸ τοῦ γραμματέως τῆς Κολάσεως—ληφθέντος ἐκ τοῦ Παραδείσου ἐπὶ μισθῷ—εἰς ἰδιαιτερον δωμάτιον και διὰ τὴν εἶδον πλέον . . . με τὴν πρῶτην μορφήν της. Εἰς τὸν αἰτὸν τόπον ὑπεβλήθη και ἐγὼ και εἶμαι ἤδη κομψότατος νέος. Εἶμαι καταγοητευμένος με τὸ γλυκὺ κλίμα, τὸ θάλπον φῶς, τὰς ἡδυτάτας ἀπολαύσεις, τὰς ῥοδίνους γυναῖκας, ἀλλ' ἀναχωρεῖ ἡ εὐκαιρία και πρέπει νὰ τελειώσω. Φαίνεται, ὅτι ὁ πρωθυπουργός σας βιάζεται ἤθελα νὰ μάθω διατὶ ἔρχονται μήπως διὰ νὰ τὸν πάρουν;

Ὅτι εἶπον και λέγουσι οἱ ποιηταὶ σας ἐν τῇ γῆ περὶ Ἐδέμ, Ἡλυσίων και παραδείσου εἶνε μὴδὲν, εἶνε πεζότατον παραβαλλόμενον πρὸς τὸν ὠραῖον μας τόπον. Ἄνθη ἀειπλάγη, δρόσος μυρβέσσα, φῶτα ἀπειροπληθῆ ποικίλλοντα, μουσικὰ θεάματα, χοροὶ, ἀπόκρευ ἀτελεύτητος, λεμβοδρομαίαι, οἶνοι, ποταμοὶ, γυναῖκες . . . Μόνος ὁ κόρος ἐλλείπει.

Κόλασις Κόλασις πόσον εἶσαι ὠραία! Πῶς εἶνε λοιπὸν ἡ Παράδεισος; . . .

Ἄδάμ.

